

РЕШЕНИЕ

№ 1019

гр. София, 10.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **9485** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. Д. Т., ЕГН[ЕИК], срещу Решение №2153-21-209/04.09.2024г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № [ЕГН]/22.07.2024г. на Ръководителя по пенсионно осигуряване.

Жалбоподателят претендира, че неправилно е направено сравнението между двете пенсии към дата 11.02.2024г., а е следвало да бъде към дата 22.07.2024г., поради и което е оцетена. Счита, че по-благоприятният размер за пенсия за нея следва да бъде този, определен ѝ със старата инвалидна пенсия. По изложените съображения, доразвити и в съдебно заседание, в което жалбоподателят се явява лично и с пълномощник, се иска отмяна на оспореното решение и на потвърденото с него разпореждане на Ръководителя на "Пенсионно осигуряване" при ТП на НОИ-С. град. Ответникът- Директор на ТП на НОИ- С. град, чрез процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид доводите в жалбата и въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

С разпореждане № [ЕГН]/04.12.2015г. /протокол № 68469-л.6/ на М. Д. Т. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване за 81% трайно намалена

работоспособност степен на увреждане от 14.08.2015г., със срок на инвалидността до 01.10.2017г. по чл.74, ал.1 КСО, по заявление, подадено на 26.11.2015г. и навършена възраст 58г. и 6 месеца в размер на 166,26лв.

С разпореждане № [ЕГН]/20.11.2017г. /протокол № Р53060-л.7/, във връзка с ЕР № 3127/23.10.2017г. на ТЕЛК/НЕЛК, с което е определена 80% трайно намалена работоспособност и степен на увреждане до 01.10.2018г., от 02.10.2017г. на основание чл.75 КСО и чл.30, ал.3 от НПОС е възобновена и определена пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл.74 КСО в размер на 210 лв. На основание чл.30, ал.2 от НПОС от датата на навършване на възрастта по чл.68, ал.1 КСО пенсията се счита отпусната пожизнено.

С разпореждане № [ЕГН] /протокол № 54SP6/04.03.2024г.– л.29/ на жалбоподателя е преизчислена служебно личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване, въз основа на наличните към 01.03.2024г. данни в информационната система на НОИ, отнасящи се за времето до 31.12.2023г. включително, като е установено, че пенсионерът /Т./ отговаря на изискванията на чл.102, ал.2 от КСО. Определен е месечен размер на пенсията-549,19лв.

Със Заявление вх.№ 2113-21-2007/08.04.2024г. /л.31/ М. Т. е поискала отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст чл.68, ал.3 от КСО- навършени 67г. и 15 год. трудов стаж.

С разпореждане № 21241577170/30.06.2024 г. /л.53/ на основание чл.100 от КСО и/или ПМС №222 от 19.06.2024 г. за определяне на нов размер на социалната пенсия за старост, е определен от 01.07.2024г. месечен размер на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ЛПИОЗ/ 609,60 лв. на жалбоподателя.

Във връзка с подаденото Заявление вх. № 2113-21-2007/08.04.2024г., с Разпореждане № [ЕГН] от 22.07.2024 г. /прот. № 54280/22.07.2024г. /л.54/ на Ръководител "Пенсионно осигуряване" при ТП на НОИ-С. град, на жалбоподателя е била отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ЛПОСВ/ пожизнено по чл.68, ал.3 от КСО в размер на 575,43 лв. и на основание чл.95, ал.1, т.4 от КСО е спряна сичната пенсия за инвалидност поради общо заболяване в размер на 549,19лв. считано от 11.02.2024г.

Разпореждане № [ЕГН] от 22.07.2024 г. е обжалвано пред Директора на ТП на НОИ-С. град с жалба вх.№ 1012-21-943/23.08.2024г. и оспореното в настоящото производство Решение № 2153-21-209/04.09.2024г. жалбата е отхвърлена, като неоснователна. За да отхвърли жалбата, Директорът на ТП на НОИ-С. град е приел, че при сравняване размера на ЛПОСВ и ЛПИОЗ към 11.02.2024г., по-благоприятна се явява ЛПОСВ, поради което на основание чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО правилно е било спряно изплащането на ЛПИОЗ, преценката за което се извършва към датата на отпускане на пенсията. Посочил е също, че пенсията за инвалидност на жалбоподателката е спряна на основание отпускането на ЛПОСВ.

Решението е получено от жалбоподателката на 17.09.2024г., видно от приложеното известие за доставяне /л.61/. Жалбата срещу същото е подадена на 20.09.2024г. чрез административния орган.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годеен за обжалване административен акт в законоустановения срок и изхожда от лице с правен интерес от търсената защита, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО. Обективизирано е в изискуемата писмена форма като съдържа изложение на фактически и правни основания за издаването му.

Не се установява при издаването му да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореното решение е съответно на материалния закон.

В случая не е спорно, че жалбоподателя има право на ЛПИОЗ, каквато ѝ е била отпусната, считано от 14.08.2015г. Не е спорно също, че жалбоподателката е придобила и право на ЛПОСВ, каквато по повод подадено от нея Заявление вх. № 2113-21-2007/08.04.2024г. и е отпусната, считано от 11.02.2024г. с процесното разпореждане от 22.07.2024г.

Спорният въпрос в случая се свежда до това коя от двете пенсии, на които има право жалбоподателката следва да ѝ бъде изплащана - ЛПОСВ или ЛПИОЗ, с оглед размера. Според жалбоподателката по- благоприятна за нея би се явила ЛПИОЗ, предвид размера, определен с Разпореждане № 21241577170/30.06.2024г.

Това становище съдът не споделя.

Съгласно разпоредбата на чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО, изплащането на пенсията се спира с разпореждане на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, когато не се следва изплащането ѝ на основание чл. 101 и е по-неблагоприятната по размер. Разпоредбата на чл. 101, ал. 1 от КСО въвежда забрана за едновременното получаване на различни видове пенсии като според т. 2 от същата, не могат да бъдат получавани едновременно лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

В случая не е спорно, че считано от 11.02.2024г. жалбоподателят е придобила право на ЛПОСВ. Към този момент последната вече е получавала ЛПИОЗ, поради което правилно административният орган е приел, че преценката коя от двете пенсии е по- благоприятната по смисъла на чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО следва да бъде извършена именно към 11.02.2024г.

Към тази дата, видно от разпореждане № [ЕГН]/04.03.2024г. /прот. №54SP6-л.29/, ЛПИОЗ на жалбоподателя е в размер на 549,19лв. Този размер безспорно е по- нисък от определения с процесното разпореждане от 22.07.2024г. такъв на ЛПОСВ – 575,43 лв. В тази връзка правилен се явява изводът на пенсионния орган, респ. на горестоящия административен орган, че ЛПОСВ е по- благоприятната за жалбоподателя. При това положение, правилно на основание чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО изплащането на ЛПИОЗ е било спряно, което е в съответствие със забраната по чл. 101, ал. 1, т. 2 от КСО.

Съдът не приема възражението на жалбоподателката, че следва да се съобрази размера на ЛПИОЗ, получен от нея на 01.07.2024г.- 609,60лв., който се явявал по- висок от определения с процесното разпореждане-575,34 лв. доколкото преценката за по- благоприятната по вид пенсия в случая е дължима, както бе посочено по- горе, към 11.02.2024г., когато жалбоподателят е придобила право на ЛПОСВ, респ. към който момент последната е имала право на два вида пенсия. В този смисъл е и актуалната съдебна практика-вж. решение № 9768/16.09.2024г. по адм.дело №2040/2024г. ВАС, решение № 3114/14.03.2024г. по адм. дело №7169/2023г. ВАС.

Правилен и в съответствие с разпоредбата на чл.100 КСО е и извода на административния орган, че отпуснатата на 11.02.2024г. ЛПОСВ не подлежи на

осъвременяване на 01.07.2024г.

По изложените съображения, оспореното решение е издадено в съответствие с изискванията за законосъобразност, поради което подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, платимо от жалбоподателя. Съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, съдът определя възнаграждението в минималния размер от 100 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, Трето отделение 73 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Т., ЕГН[ЕИК], срещу Решение №2153-21-209/04.09.2024г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № [ЕГН]/22.07.2024 г. на Ръководителя по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА М. Д. Т., ЕГН[ЕИК], да заплати на Териториално поделение на НОИ– С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: